

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v **právní věci žalobce: M.R.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupen: **Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem**, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti **žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 17.8.2016, č.j. KrÚ 59427/2016/ODSH/11,

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .
- II. Účastníci nemají právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo podle ust. § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., v platném znění (dále jen „*správní řád*“) zamítnuto jako opožděné odvolání žalobce podané proti rozhodnutí Městského úřadu Svitavy ze dne 25.4.2016, č.j. 21613-16/OD-bim/6423-2015, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, v platném znění, kterého se žalobce dopustil tím, že překročil nejvyšší dovolenou rychlost o obci při řízení motorového vozidla.

Žalobu odůvodnil následujícím způsobem:

V žalobním bodu označeném jako „*opožděnost*“ žalobce uvedl, že mezi účastníky není sporné, že posledním dnem lhůty k podání odvolání proti rozhodnutí o přestupku byl den 20.5.2016, podle názoru žalovaného bylo odvolání podáno až dne 24.5.2016, přičemž toto

podání mělo být zmocněncem žalobce následující den doplněno podáním učiněným prostřednictvím e-mailu se zaručeným elektronickým podpisem. Žalobce však „*disponuje důkazem*“, že odvolání podal již dne 20.5.2016, tedy včas. Tímto „*důkazem*“ je to, že zmocněnec žalobce M.J., směřoval odvolání na adresu elektronické podatelny správního orgánu I. stupně, toto podání nebylo opatřeno zaručeným elektronickým podpisem, žalobce má však „*důkaz*“, že toto podání se téhož dne dostalo do dispozici správního orgánu I. stupně, když mu dne 20.5.2016 bylo na adresu zmocněnce žalobce doručeno podání nadepsané jako „*potvrzení o odmítnutí elektronického podání ve věci odvolání M.R.*“ z adresy elektronické podatelny správního orgánu I. stupně, odvolání tak bylo podáno 20.5.2016, tedy bylo učiněno včas. Odvolání nebylo opatřeno zaručeným elektronickým podpisem, stěží proto mohlo být odmítnuto pro jeho neplatnost, podle informací o elektronické podatelně správního orgánu I. stupně lze zasílat správnímu orgánu I. stupně též e-maily neopatřené zaručeným elektronickým podpisem, k prokázání svého tvrzení navrhuje žalobce provést důkazy, a to listinami, které přiložil k žalobě, které obsahovaly printscreeny obrazovky počítače, na který mělo být údajně dle tvrzení žalobce zasláno zmíněné potvrzení o přijetí uvedeného odvolání, které se údajně dle potvrzení žalobce dostalo správnímu orgánu I. stupně do dispozice již dne 20.5.2016, a dále i listinu obsahující printscreen obrazovky (zřejmě počítače M.J.e) obsahující zmíněnou informaci správního orgánu I. stupně. V žalobním bodu označeném jako „*další vady*“ žalobce namítl, že z žalovaného rozhodnutí není zřejmé, zda žalovaný skutečně postupoval dle § 92 odst. 1, rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, rozhodnutí pro něj bylo rozhodnutím překvapivým, žalovaný jej nijak nevyrozuměl o tom, že podané odvolání předběžně hodnotí jako opožděné. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření v žalobě odkázal na konstantní soudní judikaturu týkající se posouzení účinku doručování elektronických podání od účastníků správních řízení správním orgánům (rozsudek NSS ze dne 20.9.2016, č.j. 7As 59/2016-31), žalovaný zpochybnil uvedené důkazy, když ty pochází od zmíněného zmocněnce, ke zpochybnění data doručení odvolání nepostačuje pouhé předložení dvou printscreenů. O tom, že nejsou dány zákonné podmínky pro zahájení přezkumného řízení, byl zmocněnec žalobce informován sdělením ze dne 26.8.2016, rovněž právní úprava neukládá povinnost poučovat účastníky řízení o tom, že jeho odvolání bylo vyhodnoceno jako opožděné. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „*s.ř.s.*“), přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:

Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitě - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivní a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal

se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13).

Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3.4.2014, č.j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24.4.2014, č.j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů:

„...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nepříspěje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nález Ústavního soudu ze dne 21.12.2004, sp. zn. II. ÚS

67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 6.4.2016, č.j. 6 Afs 3/2016-45, bod 19:

„Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, přičemž dospěl k závěru, že jde o rozhodnutí zcela srozumitelné a přezkoumatelné. Je pravda, že krajský soud podrobně a výslovně nereagoval na každou jednotlivost, kterou stěžovatelka v žalobě namítla. Sám však na úvod rozhodnutí avizoval, že s ohledem na obsáhlost žaloby zvolí jinou cestu vypořádání žaloby, a to sice že zformuluje právní názor, v jehož konkurenci žalobní námitky jako celek neobstojí. Takový přístup je zcela legitimní a aproboval ho i Ústavní soud....“: „Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ [nález Ústavního soudu ze dne 12. února 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08 (N 26/52 SbNU 247), bod 68]. Také Nejvyšší správní soud v minulosti uvedl, že „pokud si tedy stěžovatelka myslí, že na její košatou a obsáhlou žalobu musel reagovat krajský soud stejně košatým a obsáhlým rozsudkem, mýlí se. Opačný závěr by směřoval k tomu, že u podání mimořádně rozsáhlých, jako je i podání stěžovatelky, by bylo velmi obtížné sepsat „přezkoumatelný“ rozsudek.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. června 2014 č. j. 10 Afs 18/2015-48, bod 13).

Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20.10.2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).

Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.7.2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2.7.2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29.5.2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí v řízení vedeném podle ust. § 65 s.ř.s., přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:

Ze správního spisu vyplývá, že rozhodnutí o přestupku, tj. rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 25.4.2016, bylo dne 5.5.2016 doručeno zmocněnci účastníka M.J., a to fiktivně ve smyslu ust. § 24 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění. Posledním dnem lhůty k podání odvolání byl den 20.5.2016, ostatně i žalobce tuto skutečnost potvrzuje v žalobě. Ze správního spisu dále vyplývá, že zmocněnec účastníka M.J. podal odvolání prostřednictvím e-mailu bez zaručeného elektronického podpisu až dne 24.5.2016, toto podání bylo následující den doplněno podáním učiněným prostřednictvím e-mailu se zaručeným elektronickým podpisem. V žalobě však žalobce tvrdí, že odvolání prostřednictvím e-mailu

podal tento zmocněnec bez ověřeného podpisu již dne 20.5.2016, nikoliv až dne 24.5.2016, což hodlal doložit „*důkazem*“, že odvolání tento den podal, přičemž tímto „*důkazem*“ měl být soubor **odvolání.jpg**, tedy printscreen – mailu M.J., zmocněnce žalobce, známého již nejen správním orgánům, ale i soudům svým obstrukčním a účelovým jednáním. Zároveň hodlal žalobce, zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, který „*nikoliv náhodou*“ zastupuje žalobce v obdobných věcech, kteří byli zastoupeni v přestupkovém řízení jedním z celé řady obstrukčně a účelově jednajícím zmocněncem, když žalobu podal Mgr. Jaroslav Topol (uvedená slova „*nikoliv náhodou*“ ve vztahu k hodnocení zástupce Mgr. Jaroslava Topola rovněž nepoužil krajský soud „*náhodou*“, když tato slova byla ve vztahu k hodnocení obstrukčnosti a účelovosti jednání zmocněnců přestupců, tedy i M.J., aplikována i v rozsudcích NSS, a to ze dne 27.11.2014, č.j. 10Ads 203/2014-47, dále ze dne 31.10.2014, č.j. 8As 119/2014-34, dále ze dne 16.7.2015, č.j. 4As 63/2015-52, ve vztahu ke zmíněnému advokátovi srov. např. rozsudek NSS ze dne 3.7.2014, č.j. 9As 162/2014-31). Je třeba úvodem uvést, že v žalobách podávaných jmenovaným advokátem je často obhajována účelová a obstrukční strategie známých zmocněnců žalobců (M.J., M.V., K.S. atd.), která se týká různých účelových postupů odesílání a přijímání zpráv z elektronických adres těchto zmocněnců, kdy jsou např. uváděny neexistující elektronické adresy, tedy bez existence zaručených elektronických podpisů, s diakritickými znaménky atd., přičemž ze strany žalobců zastupovaných tímto advokátem dochází ke zpochybňování účinků doručování písemností adresovaných správním orgánům či těmto zmocněncům, či naopak. V daném případě hodlal žalobce zpochybnit stěžejní skutečnost týkající se doručení odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně o přestupku, která vyplývá z podkladu založeného ve správním spise, tj. tímto jediným podkladem je údaj o doručení odvolání podaném zmocněncem M.J. dne 24.5.2016, tedy odvolání, které správně vyhodnotil žalovaný jako opožděné, když posledním dnem lhůty pro podání odvolání byl den 20.5.2016. Důkazem o tom, že toto odvolání podal žalobce „*ještě jednou*“, tedy již dne 20.5.2016 (již tato skutečnost budí na první pohled podiv o tom, proč by M.J. podával dvakrát odvolání), a to předložením printscreenu – mailu M.J., tedy důkazem, který nemůže být pro soud vůbec věrohodný, a to tím spíše, když tento zmocněnec je znám svým účelovým a obstrukčním jednáním. Ke zpochybnění data podání odvolání nemůže postačovat pouhé předložení dvou printscreenů, a to nejen z důvodu, že zmocněnec M.J. je dostatečně znám svým účelovým a obstrukčním jednáním (k tomu se ještě dále krajský soud vyjádří). V dané věci je podstatné, že „*Doručování elektronickou formou s sebou nese větší riziko, že zpráva nebude doručena. Prokazování doručení do elektronické podatelny orgánu veřejné moci je obtížnější než u jiných klasických forem doručení (poštou atp.). V případě odesílání zásilky klasickou poštou postačuje prokázat pouze předání k přepravě, zatímco předání e-mailu je třeba prokázat předáním, tj. doručením do elektronické podatelny správního orgánu (podpůrně srov. rozsudky NSS ze dne 31.10.2014, č.j. 7Afs 113/2014-33, ze dne 16.7.2015, č.j. 9As 261/2014-44, usnesení téhož soudu ze dne 11.8.2006, č.j. 8Afs 82/2006-68, či rozhodnutí Ústavního soudu ve věci sp.zn. III.ÚS 2361/08 a sp.zn. I. ÚS 250/05). Dále je třeba uvést, že činí-li účastník úkon vůči správnímu orgánu elektronicky, je na něm, aby doložil, že podání správnímu orgánu skutečně došlo*“. Co se týče prokázání odeslání písemností prostřednictvím e-mailu, Nejvyšší správní soud uvedl v usnesení č.j. 8Afs 82/2006-68, že „*výtisk e-mailové hlášenky není nenapodobitelný*“ a „*v případě vzniku pochybností o odeslání zprávy proto zpravidla nebude postačovat k prokázání tohoto odeslání*“ (obdobně rozsudek NSS ze dne 28.7.2008, č.j. 8Afs 55/2008-70). Stejný závěr je platný ve vztahu k printscreenu obrazovky elektronické podatelny (či jiného e-mailového klienta). Jím lze zpravidla prokázat pouze odeslání podání, nikoliv jeho doručení (srov. rozsudek NSS ze dne 4.9.2015, č.j. 8As 6/2015-37), přičemž tyto závěry byly uvedeny v rozsudku NSS ze dne 20.9.2016, č.j. 7As 59/2016-31.

Právě proto, že výtisk „*e-mailové hlášky*“ není nenapodobitelný a v dané věci ze správního spisu nevyplývá žádná indicie o tom, že by správní orgán I. stupně zaslal v dané věci zprávu o odmítnutí podání odvolání ze dne 20.5.2016 a nějakou další zprávu podatelny správního orgánu, tak je třeba vycházet ze skutečnosti podložené obsahem správního spisu, že zmocněnec M.J. podal odvolání až dne 24.5.2016. Ke zpochybnění tohoto data ve světle zmíněného judikátu NSS nepostačuje pouhé předložení dvou printscreenů, a to právě z důvodů, že výtisk e-mailové hlášky není nenapodobitelný a v případě vzniku pochybností o odeslání zprávy zpravidla nepostačuje k prokázání tohoto odeslání (srov. rozsudek NSS ze dne 20.9.2016, č.j. 7As 59/2016-31) a z tohoto důvodu tyto oba printscreeny obrazovky M.J. považuje krajský soud za nedostatečné k prokázání odeslání písemnosti, a to i přes skutečnost, že jsou na nich uvedeny zmíněné informace, tedy zejména údajná informace správního orgánu I. stupně o podání odvolání již dne 20.5.2016, protože i tato informace, údajně sdělená správním orgánem I. stupně, obsažená na zmíněném printscreenu, není nenapodobitelná. A to tím spíše, když se jedná o zmocněnce M.J. a o žalobu podanou Mgr. Jaroslavem Topolem. Krajskému soudu je z jiných věcí znám postup tohoto zmocněnce, obhajovaný posléze v žalobách podávaných Mgr. Jaroslavem Topolem, kdy žalobce až v žalobě přichází se zcela novou verzí, která vůbec neodpovídá obsahu správního spisu, že totiž odvolání podal obyčejným e-mailem již dříve, tedy před odvoláním, které vyhodnotil žalovaný jako opožděné, přičemž k tomu navrhoval provést řadu důkazů, mimo jiné dokonce i zkoumáním znalce z oblasti kybernetika, tedy „*znaleckým zkoumáním*“ počítače zmocněnce žalobce M.J. (srov. např. rozsudek 16.3.2016, č.j. 52A 66/2015-42, proti němuž byla kasační stížnost podaná Mgr. Jaroslavem Topolem zamítnuta rozsudkem NSS ze dne 20.9.2016, č.j. 7As 59/2016-31). V daném případě svou účelovou procesní strategii v daném případě žalobce prostřednictvím svého zástupce zdokonalil, když zřejmě v reakci na zmíněnou judikaturu NSS se snaží výtiskem e-mailové hlášky z počítače M.J. prokázat dokonce i přijetí podání tohoto zmocněnce ze strany správního orgánu, tedy předmětného odvolání proti rozhodnutí o přestupku. Stále totiž jsou aktuální výše uvedené závěry o možnosti úpravy tohoto „*důkazu*“, tedy výtisku e-mailové hlášky, když navíc i stejný závěr platí i ve vztahu k printscreenu obrazovky el. podatelny, protože i zde v případě vzniku pochybností je možné uvažovat o falzifikaci snímku obrazovky (srov. rozsudek NSS ze dne 4.9.2015, č.j. 8As 6/2015-37). A právě v případě zmocněnce M.J. jsou takové důvody pochybností o pravosti důkazu předložených žalobcem současně s žalobou zcela důvodné. Krajskému soudu již z dlouhé řady jiných věcí (např. sp.zn. 52A 60/2014, 52A 30/2014, 52A 32/2014, 52A 80/2014, 52A 66/2015 atd.) je známo, že v obdobných případech zastupovaných v záhlaví tohoto rozsudku jmenovaným advokátem volí zmocněnci žalobců (tj. i zmíněný M.J.) stejnou či obdobnou procesní strategii, kdy uplatňují požadavek na doručování písemnosti na jimi udané e-mailové adresy, převzetí, resp. doručení písemností ovšem dle ust. § 19 odst. 8 správního řádu následně nepotvrdí. Písemnost, tedy i rozhodnutí, je jim doručována na adresu trvalého pobytu, vhozena do schránky a doručena fikcí, neboť zásilky zmocněnec nepřebírá, žalobce pak v žalobě prostřednictvím tohoto stejného právního zástupce zpochybňuje toto doručování. Jedná se vždy o stejnou procesní strategii, na první pohled dle předem připraveného formuláře, přičemž není náhodou, že v obdobných věcech se stejnou procesní strategií, účelového charakteru, sledující již zcela evidentně mimoprocesní cíle, přebírá zastoupení v záhlaví uvedený advokát (srov. např. rozsudek NSS ze dne 3.7.2014, č.j. 9As 162/2014-31, zkušenosti s případy zastupovaným jmenovaným advokátem – srov. např. rozsudek NSS ze dne 17.10.2014, č.j. 4As 171/2014-26). Z bohaté judikatury týkající se popisu účelového a obstrukčního jednání Ing. M. J. soud uvádí např. rozsudky NSS ze dne 27.11.2014, č.j. 10As 203/2014-48, ze dne 31.10.2014, č.j. 8As 119/2014-34, ze dne 16.7.2015, č.j. 4As 63/2015-52).

Podepsaný krajský soud a i Nejvyšší správní soud má již bohaté zkušenosti i s účelovým předkládáním důkazů, kdy např. ve věci sp.zn. 52A 108/2015 bylo předloženo soudu vyjádření ČMI ze dne 27.11.2015, které obsahovalo údaje zpochybňující výsledky měření rychlosti, přičemž však po zaslání tohoto vyjádření ČMI ten soudu následně sdělil, že je mu známo, že toto vyjádření zástupce žalobce účelově zneužívá a toto vyjádření se k dané věci vůbec nevztahuje. V jiném případě pak byl krajskému soudu za účelem prokázání zletilosti zmocněnkyně předložen protokol o uzavření sňatku této zmocněnkyně K.Z. s bratrem jednoho z uvedených zmocněnců, J.K., na palubě letadla řízeného jeho bratrem P.K.. Žalobce trval na tom, aby byl proveden tímto „protokolem“ důkaz, přičemž krajský soud tento důkaz odmítl provést, označil jej za „cár papíru“, přičemž Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21.2.2017, č.j. 8As 174/2016-36, kterým zamítl kasační stížnost podanou zmíněným advokátem, označil zmíněný protokol o uzavření manželství za právně bezvýznamnou a uměle vyfabrikovanou listinu, „jejíž pomocí se stěžovatel, resp. jeho zástupce, pokusil zhatit s právem souladný průběh soudního řízení. Krajský soud důvodně takovému frivolnímu, tj. nestoudnému, postupu nepřítakal. Nejvyšší správní soud nezpochybňuje právo stěžovatele hájit se v přestupkovém a v navazujícím soudním řízení jakkoliv; uvedené však neznamená, že by správní orgán či soudu byly povinny praktiky jím zvoleného způsobu obhajoby akceptovat“. Tím spíše není i v dané věci důvod pochybovat o věrohodnosti zmíněných „důkazů“, když údajně pocházejí „z dílny“ M.J. a jsou navrhovány jmenovaným advokátem. Krajský soud proto těmito „printscreeny“ důkazy neprovedl z důvodu jejich naprosté nevěrohodnosti a účelovosti, přičemž vycházel z obsahu správního spisu, podle kterého bylo zmíněné odvolání podáno až dne 24.5.2016, tedy opožděně.

Rovněž další žalobní bod byl nedůvodný, žalovaný neměl informační povinnost, tedy oznámit účastníkům řízení, že jejich odvolání bylo odvoláním opožděným, ostatně žalobce ani neuvádí konkrétní ustanovení právního předpisu, které by takovou oznamovací povinnost správnímu orgánu ukládalo a tuto povinnost nelze vyvodit ani ze základních zásad činnosti správních orgánů, o opožděnosti odvolání se žalobce dozvěděl z žalovaného rozhodnutí, ostatně jediné tak mohl posoudit žalovaný toto odvolání, tedy na základě rozhodnutí, nikoliv nějakou další informací adresovanou žalobci. Navíc rozhodnutí o přestupku obsahuje správné poučení o tom, v jaké lhůtě je třeba podat odvolání, navíc M.J. není žádným začátečníkem, který by nevěděl, jaká lhůta pro podání odvolání proti rozhodnutí o přestupku platí. Za volbu svého zástupce, který jednal účelově, odpovídá sám žalobce, tuto povinnost nemůže přenášet na správní orgán či potažmo na soud. Skutečnost, že žalovaný přezkoumal předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí a s jakým výsledkem, je žalobci známa, neboť žalovaný doručil dne 26.8.2016 sdělení zmocněnci žalobce (srov. č.l. 22 správního spisu), které obsahuje závěr, že v uvedené věci nejsou dány zákonné podmínky pro zahájení přezkumného řízení nebo pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí.

Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když účastníci řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 31. května 2017

JUDr. Jan Dvořák v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Mgr. Lucie Marešová